

२०७२ वैशाख २६ शनिबार ०९-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

“मीठे बच्चे- तिमी अहिले शान्तिधाम, सुखधाममा जानको लागि ईश्वरीय धाममा बसेका छौ, यो सत्यको सङ्ग हो, जहाँ तिमी पुरुषोत्तम बनिरहेका छौ ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरू बाबाभन्दा पनि उच्च छौ, नीच होइनौ- कसरी ?

उत्तर:- बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, म विश्वको मालिक बन्दिनँ, तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउँछु भने ब्रह्माण्डको पनि मालिक बनाउँछु । म उच्चभन्दा उच्च बाबा तिमी बच्चाहरूलाई नमस्ते गर्छु, यसैले तिमी मभन्दा पनि उच्च हौ, म तिमी मालिकहरूलाई सलाम गर्छु । तिमी फेरि यस्तो बनाउने बाबालाई सलाम गर्छौ ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । बाबा नमस्ते भनेर रेसपन्ड पनि गर्दैनौ किनकि बच्चाहरूले जान्दछन्- बाबाले हामीलाई ब्रह्माण्डको मालिक पनि बनाउनुहुन्छ र विश्वको मालिक पनि बनाउनुहुन्छ । बाबा त केवल ब्रह्माण्डको मालिक बन्नुहुन्छ, विश्वको मालिक बन्नुहुन्न । बच्चाहरूलाई ब्रह्माण्ड र विश्व दुवैको मालिक बनाउनुहुन्छ त्यसैले भन- ठूलो को ठहरियो ? बच्चाहरू ठूला ठहरिए नि यसैले बच्चाहरूले फेरि नमस्ते गर्छन् । बाबा हजुरले नै हामीलाई ब्रह्माण्ड र विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ यसैले हजुरलाई नमस्ते । मुसलमानहरूले पनि मालेकम् सलाम, सलाम मालेकम् भन्छन् नि । तिमी बच्चाहरूलाई यो खुशी छ । जसलाई निश्चय छ, निश्चय विना त कोही यहाँ आउन सक्दैन । यहाँ जो आउँछन् उनीहरूले जान्दछन्, हामी कुनै मनुष्य, गुरुको पासमा जाँदैनौ । मनुष्य बाबाको पासमा, शिक्षकको पासमा वा मनुष्य गुरुको पासमा जाँदैनौ । तिमी आउँछौ रूहानी बाबा, रूहानी शिक्षक, रूहानी सद्गुरुको पासमा । ती मनुष्यहरू त अनेक छन् । यहाँ एकै हुनुहुन्छ । यो परिचय कसैलाई पनि थिएन । भक्तिमार्गको शास्त्रमा पनि छ- रचयिता र रचनालाई कसैले पनि जान्दैनन् । नजानेका कारण, उनीहरूलाई अनाथ भनिन्छ । जो राम्ररी पढे-लेखेका छन्, उनीहरूले बुझ्न सक्छन्, हामी सबै आत्माहरूका बाबा एकै निराकार हुनुहुन्छ । उहाँ आएर बाबा, शिक्षक र सद्गुरु पनि बन्नुहुन्छ । गीतामा कृष्णको नाम प्रसिद्ध छ । गीता हो सर्वशास्त्रमयी शिरोमणि, सबैभन्दा उत्तम । गीतालाई नै माता-पिता भनिन्छ र अरू जति पनि शास्त्र छन्, तिनलाई माता-पिता भनिदैन । श्रीमद् भगवत् गीता माता भनेर गायन गरिन्छ । भगवान्को मुख कमलबाट निस्किएको गीताको ज्ञान । उच्चभन्दा उच्च बाबा हुनुहुन्छ त्यसैले अवश्य उच्चभन्दा उच्चद्वारा गाइएको गीता रचयिता भयो । बाँकी सबै शास्त्र हुन् त्यसका पात, रचना । रचनाबाट कहिल्यै वर्सा मिल्न सक्दैन । यदि मिल्यो भने पनि अल्पकालको लागि । अरू यति धेरै शास्त्र छन्, जसलाई पढ्नाले अल्पकालको सुख मिल्छ, एक जन्मको लागि । जुन मनुष्यले मनुष्यलाई पढाउँछन् । हर प्रकारका जति पनि पढाइहरू छन् ती अल्पकालको लागि, मनुष्यले मनुष्यलाई पढाउँछन् । अल्पकालको सुख मिल्यो फेरि अर्को जन्ममा अर्को पढाइ पढ्नुपर्छ । यहाँ त एक निराकार बाबा मात्र हुनुहुन्छ जसले २१ जन्मको लागि वर्सा दिनुहुन्छ । कुनै मनुष्यले त दिन सक्दैन । उनीहरूले त कौडी तुल्य (वर्थ नट ए पेनी) बनाइदिन्छन् । बाबाले धनवान् (पाउन्ड) बनाउनुहुन्छ । अहिले बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्भाउनुहुन्छ । तिमी सबै ईश्वरका बच्चाहरू हौ नि । सर्वव्यापी भन्नाले अर्थ केही बुझ्दैनन् । सबैमा परमात्मा हुने भए फेरि त फादरहुड (पिता-पिता) हुने भयो । फादर नै फादर भएपछि वर्सा कसबाट मिलोस् ! कसको दुःख कसले हर्ने ! बाबालाई नै दुःख हर्ता, सुख

२०७२ वैशाख २६ शनिबार ०९-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन कर्ता भनिन्छ । फादर नै फादरको त कुनै अर्थ निस्कदैन । बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ— यो हो नै रावण राज्य । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ यसैले चित्रमा पनि स्पष्ट गरेर देखाइएको छ ।

तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ— हामी पुरुषोत्तम संगमयुगमा छौं । बाबा पुरुषोत्तम बनाउन आउनुभएको छ । जसरी बेरिस्टरी (कानुन), डाक्टरी आदि पढ्छन् जसबाट पद प्राप्त गर्छन् । सम्भन्छन्— यस पढाइबाट हामी फलानो बन्छौं । यहाँ तिमी सत्यको सङ्गमा बसेका छौ, जसबाट तिमी सुखधाममा जान्छौ । सत्यधाम पनि दुई छन्— एउटा सुखधाम, अर्को शान्तिधाम । यो हो ईश्वरको धाम । बाबा रचयिता हुनुहुन्छ नि । जो बाबाद्वारा बुझेर होसियार हुँदै जान्छन्— उनीहरूको कर्तव्य हो सेवा गर्नु । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी अहिले बुझेर होसियार भएका छौ भने शिवको मन्दिरमा गएर सम्भाऊ, उनीहरूलाई भन— यसमा फल, फूल, मक्खन, घिउ, आँकका फूल, गुलाबका फूल विभिन्न थरी किन चढाइन्छ ? कृष्णको मन्दिरमा आँकको फूल चढाउँदैनन् । त्यहाँ धेरै राम्रो बास्नादार फूल लिएर जान्छन् । शिवका अगाडि त आँकको फूल र गुलाबको फूल पनि चढाउँछन् । अर्थ त कसैले जान्दैनन् । यस समय तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले पढाउनुहुन्छ, कुनै मनुष्यले होइन । सारा दुनियाँमा मनुष्यलाई मनुष्यले पढाउँछन् । तिमीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ । कुनै मनुष्यलाई कदाचित् भगवान् भनिदैन । लक्ष्मी-नारायणलाई पनि भगवान् होइन, उनीहरूलाई देवी-देवता भनिन्छ । ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई पनि देवता भनिन्छ । भगवान् एक बाबा नै हुनुहुन्छ, उहाँ सबै आत्माहरूको बाबा हुनुहुन्छ । सबैले भन्छन् पनि— हे परमपिता परमात्मा । उहाँको सच्चा सच्चा नाम हो शिव र तिमी बच्चाहरू शालिग्राम हो । पण्डितहरूले जब रुद्र यज्ञ रचिन्छन् तब शिवको धेरै ठूलो लिंग बनाउँछन् र शालिग्राम साना साना बनाउँछन् । शालिग्राम भनिन्छ आत्मालाई । शिव भनिन्छ परमात्मालाई । उहाँ सबैको बाबा हुनुहुन्छ, हामी भाइ-भाइ हौं, भन्छन् पनि— भाइ-भाइ । बाबाको बच्चा हामी भाइ-भाइ हौं । फेरि भाइ बहिनी कसरी भयौं ? प्रजापिता ब्रह्माको मुखद्वारा प्रजा रचिन्छ । ती हुन् ब्राह्मण एवं ब्राह्मणीहरू । हामी प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान हौं, यसैले बी.के. कहलाउँछौं । ठीक छ, ब्रह्मालाई कसले पैदा गर्नुभयो ? भगवान्ले । ब्रह्मा, विष्णु, शंकर..... यी सबै रचना हुन् । सूक्ष्मवतनको पनि रचना भयो । ब्रह्मा मुख कमलबाट तिमी बच्चाहरू निस्कियौ । ब्राह्मण-ब्राह्मणी कहलाउँछौ । तिमी ब्रह्मा मुख वंशावली एडाप्टेड हो । प्रजापिता ब्रह्माले कसरी बच्चा पैदा गर्छन्, अवश्य गोदमा लिन्छन् (एडाप्ट गर्छन्) । जसरी गुरुका अनुयायीहरू एडाप्ट हुन्छन्, उनीहरूलाई शिष्य भनिन्छ । त्यस्तै प्रजापिता ब्रह्मा सारा दुनियाँका पिता भए । उनलाई ग्रेट ग्रेट ग्रेन्ड फादर भनिन्छ । प्रजापिता ब्रह्मा त यहाँ हुनुपर्छ नि । सूक्ष्मवतनमा पनि ब्रह्मा छन् । नाम गाइएको छ ब्रह्मा, विष्णु, शंकर तर सूक्ष्मवतनमा प्रजा त हुँदैनन् । प्रजापिता ब्रह्मा को हुन्, यो सबै बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ । ती ब्राह्मणहरू पनि आफूलाई ब्रह्माको सन्तान भन्छन् । अब ब्रह्मा कहाँ छन् ? तिमी भन्छौ— यहाँ बस्नुभएको छ, उनीहरू भन्छन्— पहिला यहाँ हुनुहुन्थ्यो । उनीहरू फेरि आफूलाई पुजारी ब्राह्मण कहलाउँछन् । अहिले तिमी त प्राक्टिकलमा छौ । प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान आपसमा भाइ-बहिनी भयौ । ब्रह्मालाई एडाप्ट गर्नुभएको हो शिवबाबाले । भन्नुहुन्छ— म यस बूढो तनमा प्रवेश गरेर तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु । मनुष्यलाई देवता बनाउनु— यो कुनै मनुष्यको काम होइन । बाबालाई नै रचयिता भनिन्छ । हिन्दूहरूले जान्दछन्— शिवजयन्ती पनि मनाइन्छ । शिव हुनुहुन्छ बाबा । मनुष्यलाई यो पनि थाहा छैन— देवी-देवताहरूलाई यो राज्य कसले दियो ? स्वर्गका रचयिता हुनुहुन्छ नै परम आत्मा, जसलाई पतित-पावन भनिन्छ । आत्मा वास्तवमा पवित्र

२०७२ वैशाख २६ शनिबार ०९-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन हुन्छ, फेरि सतो-रजो-तमोमा आउँछ । अहिले कलियुगमा सबै छन् तमोप्रधान, सत्ययुगमा सतोप्रधान थिए । आजभन्दा ५ हजार वर्ष पहिले यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो । २५०० वर्ष देवताहरूको राज्य (डिनायस्टी) चल्यो । उनीहरूका बच्चाले पनि राज्य गरे नि । लक्ष्मी-नारायण प्रथम, द्वितीय, यस्तो चल्दै आयो नि । मनुष्यलाई यी कुराको केही पनि थाहा छैन । अहिले सबै तमोप्रधान, पतित छन् । यहाँ एउटा पनि मनुष्य पावन हुनै सक्दैन । सबैले पुकार्छन्— हे पतित-पावन आउनुहोस् । त्यसैले पतित दुनियाँ भयो नि । यसलाई नै पतित दुनियाँ नर्क भनिन्छ । नयाँ दुनियाँलाई स्वर्ग, पावन दुनियाँ भनिन्छ । फेरि पतित कसरी बने, यो कसैले जान्दैनन् । भारतमा एउटा पनि मनुष्य छैन जसले आफ्नो ८४ जन्मलाई जान्दछ । मनुष्यले धेरैमा ८४ जन्म लिन्छन्, कम्तीमा एक जन्म ।

भारतलाई अविनाशी खण्ड मानिन्छ किनकि यहाँ नै शिवबाबाको अवतरण हुन्छ । भारत खण्ड कहिल्यै विनाश हुन सक्दैन । बाँकी जुन अनेक खण्ड छन् ती सबै विनाश हुन्छन् । अहिले आदि सनातन देवी-देवता धर्म प्रायः लोप हुन पुगेको छ । कसैले पनि आफूलाई देवता कहलाउँदैन किनकि देवताहरू सतोप्रधान पावन थिए । अहिले त सबै पतित पुजारी बनेका छन् । यो पनि बाबाले बसेर सम्झाउनुभएको छ, भगवानुवाच छ नि । भगवान् सबैको बाबा हुनुहुन्छ, उहाँ एकै पटक भारतमा आउनुहुन्छ । कहिले आउनुहुन्छ ? पुरुषोत्तम संगमयुगमा । यस संगमयुगलाई नै पुरुषोत्तम भनिन्छ । यो संगमयुग हो कलियुगबाट सत्ययुग, पतितबाट पावन बन्न । कलियुगमा रहन्छन् पतित मनुष्य, सत्ययुगमा छन् पावन देवता । यसैले यसलाई पुरुषोत्तम संगमयुग भनिन्छ, जबकि बाबा आएर पतितबाट पावन बनाउनुहुन्छ । तिमी आएका छौ मनुष्यबाट देवता पुरुषोत्तम बन्न । मनुष्यले त यो पनि जान्दैनन्— हामी आत्माहरू निर्वाणधाममा रहन्छौ । वहाँबाट आउँछौ पार्ट बजाउन । यस नाटकको आयु ५ हजार वर्ष हो । हामी यस बेहदको नाटकमा पार्ट बजाउँछौ । यी सबै मनुष्य पार्टधारी हुन् । यो ड्रामाको चक्र घुमिरहन्छ । कहिल्यै बन्द हुनेछैन । पहिले-पहिले यस नाटकमा सत्ययुगमा पार्ट खेल्न आउँछन् देवी-देवताहरू । फेरि त्रेतामा क्षत्रिय । यस नाटकलाई पनि जान्नुपर्छ नि । यो हो नै काँडाको जंगल । सबै मनुष्य दुःखी छन् । कलियुगपछि फेरि सत्ययुग आउँछ । कलियुगमा धेरै मनुष्य छन्, सत्ययुगमा कति हुन्छन् ? धेरै कम । आदि सनातन सूर्यवंशी देवी-देवताहरू नै हुन्छन् । यो पुरानो दुनियाँ अब बदलिनु छ । मनुष्य सृष्टिबाट फेरि देवताको सृष्टि हुन्छ । आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो । तर अहिले आफूलाई देवता कहलाउँदैनन् । आफ्नो धर्मलाई नै भुलेका छन् । यी केवल भारतवासी नै हुन् जसले आफ्नो धर्मलाई भुलेका छन्, हिन्दुस्तानमा रहने भएकाले हिन्दू धर्म भनिदिन्छन् । देवताहरू त पावन थिए, यी हुन् पतित यसैले आफूलाई देवता भन्न सक्दैनन् । देवताहरूको पूजा गरिरहन्छन् । आफूलाई पापी नीच भन्छन् । अब बाबा सम्झाउनुहुन्छ, तिमी नै पूज्य थियौ फेरि तिमी नै पुजारी पतित बनेका छौ । ‘हम सो’ को अर्थ पनि सम्झाइएको छ । उनीहरू भन्छन्— आत्मा सो परमात्मा । यो हो भुटो अर्थ, भुटो काया, भुटो माया..... सत्ययुगमा यस्तो भनिदैन । सत्यखण्डको स्थापना बाबाले गर्नुहुन्छ, भुटोखण्ड फेरि रावणले बनाउँछ । यो पनि बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ— आत्मा के हो, परमात्मा को हुनुहुन्छ ? यो पनि कसैले जान्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी आत्मा बिन्दु हो, तिमीमा ८४ जन्मको पार्ट भरिएको छ । हामी आत्मा कस्ता हौं— यो कसैले जान्दैनन् । म बेरिस्टर हुँ, फलानो हुँ, यो चाहिँ जान्दछन्, बाँकी आत्मालाई एउटाले पनि जान्दैनन् । बाबा नै आएर पहिचान दिनुहुन्छ । तिम्रो आत्मामा ८४

२०७२ वैशाख २६ शनिबार ०९-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन जन्मको पार्ट अविनाशी निश्चित छ, जुन कहिल्यै विनाश हुन सक्दैन । यही भारत फूलको बगैँचा थियो । सुख नै सुख थियो, अहिले दुःख नै दुःख छ । यो ज्ञान बाबाले दिनुहुन्छ ।

तिमी बच्चाहरूले बाबाद्वारा अहिले नयाँ नयाँ कुरा सुन्छौ । सबैभन्दा नयाँ कुरा हो— तिमीले मनुष्यबाट देवता बन्नु छ । तिमी जान्दछौ— मनुष्यबाट देवता बन्ने पढाइ कुनै मनुष्यले पढाउँदैन, भगवान्ले पढाउनुहुन्छ । उहाँ भगवान्लाई सर्वव्यापी भन्नु, यो गाली दिनु हो । अहिले बाबा सम्झाउनुहुन्छ— म हरेक ५ हजार वर्षपछि आएर दुनियाँलाई स्वर्ग बनाउँछु । रावणले नर्क बनाउँछ । यी कुरा दुनियाँमा अरू कसैले जान्दैन । बाबा नै आएर तिमीलाई मनुष्यबाट देवता बनाउनुहुन्छ । गायन पनि छ— भगवान्ले आत्मारूपी मैला कपडा धुनुहुन्छ (मूत पलीती कपड धोए....) । त्यहाँ विकार हुँदैन । त्यो हो नै सम्पूर्ण निर्विकारी दुनियाँ । अहिले छ विकारी दुनियाँ । बोलाउँछन् पनि— पतित-पावन आउनुहोस् । हामीलाई रावणले पतित बनाएको छ तर जान्दैनन्— रावण कहिले आयो, के भयो ! रावणले कति कंगाल बनाइदिएको छ । भारतवर्ष ५ हजार वर्ष पहिले कति धनवान थियो । सुन, हीरा-जुहारतको महल थियो । कति धन थियो । अहिले के हाल छ ! उहाँ बाबा सिवाय कसैले सिरताज बनाउन सक्दैन । अहिले तिमी भन्छौ— शिवबाबाले विश्वलाई स्वर्ग बनाउनुहुन्छ । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— मृत्यु सामुन्ने खडा छ । तिमी वानप्रस्थी हौ । अब फर्केर जानु छ, यसैले आफूलाई आत्मा सम्झियौ, म एकलाई याद गर्नु भने पाप भस्म हुँदै जानेछ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) हामी ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मण हौं, स्वयं भगवान्ले हामीलाई मनुष्यबाट देवता बनाउने पढाइ पढाइरहनुभएको छ, यस नशा र खुशीमा रहनु छ । पुरुषोत्तम संगमयुगमा पुरुषोत्तम बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ ।
- २) अहिले हाम्रो वानप्रस्थ अवस्था छ, मृत्यु सामुन्ने खडा छ, फर्केर घर जानु छ..... यसैले बाबाको यादद्वारा सबै पापलाई भस्म गर्नु छ ।

वरदानः— जजमेन्ट र कन्ट्रोलिंग पावरद्वारा नब्ज (अवस्था) लाई चिन्ने वा अचल स्थितिको प्रभाव पार्ने सदा सफलतामूर्त भव

कुनै पनि लौकिक वा अलौकिक कार्यमा सफलता प्राप्त गर्नको लागि विशेष कन्ट्रोलिंग पावर र जजमेन्ट पावरको आवश्यकता हुन्छ किनकि जब कुनै पनि आत्मा तिम्रो सम्पर्कमा आउँछ भने पहिले जज गर्नुपर्ने हुन्छ— यसलाई कुन चीजको आवश्यकता छ, अवस्थाद्वारा चिनेर उसको चाहना अनुसार उसलाई तृप्त गर्नु र स्वयंको कन्ट्रोलिंग पावरद्वारा अरूमा आफ्नो अचल स्थितिको प्रभाव पार्नु— यिनै दुई शक्तिहरूले सेवाको क्षेत्रमा सफलतामूर्त बनाइदिन्छन् ।

स्लोगनः— सर्व शक्तिमान्लाई साथी बनायौ भने माया कागजको शेर (पेपर टाइगर) बन्नेछ ।

✽ **शब्दार्थः—** जज— परख । जजमेन्ट— निर्णय, फैसला । कन्ट्रोलिंग पावर— नियन्त्रण गर्ने शक्ति ।